

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 28 kwietnia 2022 r.*

Spis treści

Ramy prawne	3
Prawo WTO	3
Prawo Unii	4
Okoliczności powstania sporu	6
Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok	7
Żądania stron przed Trybunałem	8
W przedmiocie odwołania	8
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego	9
Argumentacja stron	9
– W przedmiocie części pierwszej	9
– W przedmiocie części drugiej	10
Ocena Trybunału	11
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego	15
Argumentacja stron	15
Ocena Trybunału	15
W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego	17

* Język postępowania: angielski.

Argumentacja stron	17
Ocena Trybunału	18
W przedmiocie kosztów	25

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1429 – Przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu – Ostateczne cło antidumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 2 – Obliczanie wartości normalnej – Obliczanie kosztu produkcji – Straty w produkcji – Odmowa odliczenia wartości złomu – Ustalenie wartości normalnej na podstawie sprzedaży produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową – Wyłączenie z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej sprzedaży dokonanej na rynku wewnętrznym kraju wywozu, jeżeli dotyczy ona produktów przeznaczonych na wywóz

W sprawie C-79/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 14 lutego 2020 r.,

Yieh United Steel Corp., z siedzibą w Kaohsiung City (Tajwan), którą reprezentował D. Luff, adwokat,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo J.-F. Brakeland, M. França i A. Demeneix, a następnie J.-F. Brakeland i G. Luengo, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg), które reprezentowali J. Killick i G. Forwood, adwokaci, oraz G. Papaconstantinou, dikigoros,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Prechal (sprawozdawczyni), prezes izby, J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl i M. L. Arastey Sahún, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 listopada 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu spółka Yieh United Steel Corp. (zwana dalej „Yieh”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 grudnia 2019 r., Yieh United Steel/Komisja (T-607/15, zwanego dalej, „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2019:831), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1429 z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 224, s. 10, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).

Ramy prawne

Prawo WTO

- 2 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia znajdujące się w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”).
- 3 Artykuł 2 porozumienia antydumpingowego, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, przewiduje:

„2.1. Dla celów niniejszego Porozumienia produkt uważa się za wprowadzony na rynek na warunkach dumpingowych, tzn. wprowadzony do handlu w innym kraju po cenie niższej od jego wartości normalnej, jeżeli cena eksportowa produktu wywożonego z jednego kraju do drugiego jest niższa niż porównywalna cena, w normalnym obrocie handlowym, podobnego produktu przeznaczonego do konsumpcji w kraju eksportera.

2.2. W przypadku kiedy nie występuje sprzedaż podobnego produktu w normalnym obrocie handlowym na rynku wewnętrznym kraju wywożącego bądź kiedy, ze względu na szczególną sytuację na rynku lub niski poziom sprzedaży na rynku wewnętrznym kraju wywożącego [...], sprzedaż taka nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, margines dumpingu będzie ustalony przez porównanie z porównywalną ceną podobnego produktu w wywozie do odpowiedniego kraju trzeciego, pod warunkiem iż cena ta jest reprezentatywna, bądź z kosztem produkcji w kraju pochodzenia powiększonym o rozsądną wielkość z tytułu kosztów administracyjnych, sprzedaży, ogólnych oraz zysku.

2.2.1. Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju eksportera lub sprzedaż do kraju trzeciego po cenach poniżej jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji, powiększonych o koszty administracyjne, sprzedaży i ogólne, może być uznana za niedokonaną w normalnym obrocie handlowym ze względu na cenę i może zostać pominięta przy określaniu wartości normalnej tylko wtedy, jeżeli władze [...] stwierdzą, że

taka sprzedaż jest realizowana w wydłużonym czasie [...] w znacznych ilościach [...] i po cenach, które nie gwarantują pokrycia wszystkich kosztów w rozsądnym okresie. Jeżeli ceny, które w momencie sprzedaży są niższe od kosztów jednostkowych, przewyższają średnie ważone koszty jednostkowe za okres objęty dochodzeniem, to takie ceny będą uznane za umożliwiające zwrot kosztów w rozsądnym okresie.

2.2.1.1. Dla celów ustępu 2, koszty będą liczone zwykle na podstawie zapisów posiadanych przez eksportera lub producenta objętego dochodzeniem, pod warunkiem że takie zapisy są zgodne z ogólnie przyjętymi zasadami księgowości w kraju eksportera i właściwie odzwierciedlają koszty związane z produkcją i sprzedażą rozpatrywanego produktu. [...]

[...]”.

Prawo Unii

4 W dniu przyjęcia spornego rozporządzenia przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię Europejską były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 237, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

5 Artykuł 1 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Zasady ogólne”, stanowił w ust. 1 i 2:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym”.

6 Zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego, zatytułowanym „Stwierdzenie istnienia dumpingu”:

„A. Wartość normalna

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

[...]

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5% lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Wspólnoty. [...]

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty

sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

Można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu, w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.

4. Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego, po cenach niższych od jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji powiększonych o koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, mogą nie być traktowane jako dokonane w zwykłym obrocie handlowym z uwagi na cenę i mogą zostać pominięte przy ustalaniu wartości normalnej wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie.

[...]

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę postępowania, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.

Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

[...]”.

7 Artykuł 6 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Postępowanie”, przewidywał w ust. 8:

„Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń, są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością”.

8 Artykuł 10 tego rozporządzenia, zatytułowany „Moc wsteczna”, stanowił w ust. 4:

„Ostateczne cło antydumpingowe może zostać nałożone na produkty, które zostały wprowadzone do konsumpcji nie wcześniej niż 90 dni przed datą zastosowania środków tymczasowych, ale nie przed wszczęciem postępowania, pod warunkiem że przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5, Komisja [Europejska] umożliwiła zainteresowanym importerom przedstawienie ich uwag, oraz:

a) dany produkt w przeszłości stanowił przedmiot dumpingu w dłuższym okresie lub importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej; [...]

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

9 W pkt 1–11 zaskarżonego wyroku okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w następujący sposób:

„1 [Yieh], jest spółką z siedzibą na Tajwanie, prowadzącą działalność między innymi w zakresie produkcji i dystrybucji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno (zwanym dalej »produktem objętym postępowaniem«).

2 W celu wytwarzania produktu objętego postępowaniem [Yieh] stosuje jako surowiec blachy walcowane na gorąco, które są produkowane bezpośrednio przez nią albo które są kupowane od Lianzhong Stainless Steel Co. Ltd [...], spółki powiązanej produkującej blachy walcowane na gorąco z siedzibą w Chinach. Produkt objęty postępowaniem jest sprzedawany przez [Yieh] na rzecz klientów w Unii [...] i na rzecz klientów na jej rynku wewnętrznym, obejmujących niezależnych dalszych producentów i dystrybutorów produktu objętego postępowaniem oraz jej dalszego powiązanego producenta, spółkę Yieh Mau.

3 W następstwie skargi złożonej [...] przez Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL (europejskie stowarzyszenie stali, zwane dalej »Euroferem«), Komisja [...] opublikowała w dniu 26 czerwca 2014 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu [produktu objętego postępowaniem] z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu [...] zgodnie z rozporządzeniem [podstawowym].

[...]

6 W dniu 24 marca 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/501 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 79, s. 23, zwane dalej »rozporządzeniem tymczasowym«). W rozporządzeniu tymczasowym ustanowiono tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 10,9% na objęty postępowaniem produkt [wytwarzany przez Yieh].

7 Pismem z dnia 25 marca 2015 r. Komisja przekazała [Yieh] swoje tymczasowe ustalenia zawierające wnioski i zasadnicze okoliczności faktyczne, na podstawie których postanowiono nałożyć tymczasowe cło antydumpingowe (zwane dalej »tymczasowymi ustaleniami«).

- 8 W tymczasowych ustaleniach Komisja poruszyła między innymi kwestię odmowy odliczenia wartości złomu od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem oraz kwestię odmowy jego uwzględnienia przy ustalaniu wartości normalnej niektórych sprzedaży [Yieh] w państwie wywozu.
- 9 W dniu 20 kwietnia 2015 r. [Yieh] przedstawiła uwagi w przedmiocie tymczasowych ustaleń.
- 10 W dniu 23 czerwca 2015 r. Komisja przesłała [Yieh] ostateczne ustalenia. W dniu 3 lipca 2015 r. [Yieh] przedstawiła uwagi w sprawie tych ustaleń.
- 11 W dniu 26 sierpnia 2015 r. Komisja przyjęła [sporne] rozporządzenie, które zmieniło rozporządzenie tymczasowe i wprowadziło cło antydumpingowe w wysokości 6,8% na przywóz do Unii produktu objętego postępowaniem wytwarzanego między innymi przez [Yieh]”.
- 10 Sporne rozporządzenie przestało obowiązywać od dnia 16 września 2021 r.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 października 2015 r. Yieh wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.
- 12 Na poparcie skargi Yieh podniosła dwa zarzuty, dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego, a także nadużycia władzy i naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.
- 13 W zarzucie pierwszym, dotyczącym naruszenia art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego i nadużycia władzy, Yieh podniosła, że oddalając jej wniosek o odliczenie wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.
- 14 W ramach tego zarzutu Yieh twierdziła, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego poprzez odmowę uwzględnienia jej ksiąg rachunkowych oraz metody alokacji kosztów, jakie stosowała ona do strat blach walcowanych na gorąco stwierdzonych w ramach produkcji produktu objętego postępowaniem.
- 15 Z powodu tego naruszenia Komisja doszła do oczywiście błędnego wniosku, że Yieh nie uwzględniła w pełni straty w produkcji blach walcowanych na gorąco w koszcie produkcji produktu objętego postępowaniem, a tym samym Komisja również w błędny sposób odmówiła w konsekwencji odliczenia wartości złomu od kosztu produkcji tego produktu, co spowodowało sztuczne zwiększenie wartości normalnej z naruszeniem art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 16 Wreszcie ta odmowa ze strony Komisji odliczenia wartości złomu stanowiła zdaniem Yieh nadużycie władzy.
- 17 W zarzucie drugim, dotyczącym naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, Yieh podniosła, że Komisja, po pierwsze, naruszyła art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, odmawiając bez adekwatnego uzasadnienia uwzględnienia przy ustalaniu wartości normalnej sprzedaży produktu

objętego postępowaniem na rzecz jej niezależnego klienta na Tajwanie dokonanych w zwykłym obrocie handlowym, a po drugie, naruszyła art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia, odrzucając sporną sprzedaż tylko z tego względu, że produkt objęty postępowaniem został wywieziony przez tego klienta po tej sprzedaży, podczas gdy Komisja nie wykazała, że Yieh zamierzała nie przeznaczyć tego produktu do konsumpcji krajowej.

- 18 Postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił Eurofer do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.
- 19 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił oba zarzuty podniesione przez Yieh, a tym samym skargę w całości.

Żądania stron przed Trybunałem

- 20 Yieh w swoim odwołaniu wnosi do Trybunału o:
  - uchylene zaskarżonego wyroku;
  - uwzględnienie skargi w pierwszej instancji i stwierdzenie w związku z tym nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim jej ono dotyczy, oraz
  - obciążenie Komisji i interwenienta kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.
- 21 Komisja wnosi do Trybunału o:
  - oddalenie odwołania, oraz
  - obciążenie Yieh kosztami postępowania.
- 22 Eurofer wnosi do Trybunału o:
  - oddalenie odwołania;
  - tytułem żądania ewentualnego – oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
  - tytułem dalszego żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, oraz
  - obciążenie Yieh kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenienta, łącznie z kosztami postępowania w pierwszej instancji.

W przedmiocie odwołania

- 23 Na poparcie odwołania Yieh podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Sąd błędnie odstąpił od zastosowania tego przepisu, drugi – naruszenia art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia ze względu na to, że Sąd nie dokonał odpowiedniego wyważenia potrzeb kontrolnych Komisji w ramach prowadzonego przez nią dochodzenia i interesów Yieh, a trzeci – naruszenia art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia z uwagi na

to, iż Sąd orzekł, iż Komisja mogła wykluczyć sprzedaż dokonaną na runku wewnętrznym kraju wywozu (zwaną dalej „sprzedażą krajową”) przy obliczaniu wartości normalnej bez konieczności wykazania zamiaru lub szczególnej wiedzy sprzedawcy co do ostatecznego wywozu produktu objętego postępowaniem.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego

Argumentacja stron

- 24 Zarzut pierwszy, który dotyczy pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku, dzieli się na dwie części.
- *W przedmiocie części pierwszej*
- 25 W części pierwszej zarzutu pierwszego Yieh zarzuca Sądowi popełnienie oczywistego błędu w wykładni jej argumentu opartego na art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, co doprowadziło Sąd do błędnego odstąpienia od zastosowania tego przepisu.
- 26 Tym samym pkt 60 zaskarżonego wyroku jest dotknięty oczywistym błędem w zakresie, w jakim Sąd wymagał w nim, by naruszenie art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostało wykazane przed powołaniem się na naruszenie art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia.
- 27 Zdaniem Yieh art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie ma bowiem znaczenia w niniejszej sprawie.
- 28 Ponadto Sąd błędnie uznał w tym samym pkt 60 zaskarżonego wyroku, że niedochodowy charakter rozpatrywanej sprzedaży stanowił jedyny powód, który skłonił Komisję do skonstruowania wartości normalnej.
- 29 Tymczasem w szczególności z motywu 74 rozporządzenia tymczasowego wynika, po pierwsze, że wartość normalna została skonstruowana dla typów produktów, dla których istniała niewystarczająca sprzedaż lub brak sprzedaży, a nawet brak sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym, a po drugie, że Komisja posłużyła się nie tyle wartością normalną skonstruowaną dla typów produktów, dla których stwierdzono niedochodową sprzedaż, lecz raczej średnią ważoną ceną sprzedaży.
- 30 Yieh kwestionuje ponadto twierdzenie przedstawione w pkt 61 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym „[Yieh] nie kwestionuje w ramach niniejszej skargi metody zastosowanej przez Komisję w celu skonstruowania wartości normalnej, która to metoda została wskazana w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego”.
- 31 Yieh twierdzi bowiem, że w pkt 44 skargi do Sądu wyraźnie podważyła metodę konstruowania wartości normalnej zastosowaną przez Komisję w zakresie, w jakim Komisja odmówiła uwzględnienia jej wniosku o odliczenie wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

- 32 Komisja twierdzi, że wobec braku wystarczających dowodów nie mogła postąpić inaczej niż odmówić odliczenia wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, ponieważ nie była w stanie wykazać w wiarygodny sposób na podstawie weryfikacji wymaganych w art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, czy zgłoszona strata obejmowała deklarowane koszty surowca, ani kwoty odliczenia wartości złomu.
- 33 Ponadto Komisja kwestionuje interpretację pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku przyjętą przez Yieh.
- 34 Eurofer podnosi niedopuszczalność części pierwszej zarzutu pierwszego ze względu na to, że – jak słusznie stwierdził Sąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku – argument Yieh oparty na błędnym charakterze konstrukcji wartości normalnej nie został podniesiony w pierwszej instancji.
- 35 Podkreśla ono ponadto, że Yieh nie przedstawiła argumentów wykazujących oczywisty błąd Sądu przy badaniu tego argumentu co do istoty. Eurofer przypomina w związku z tym, że odmowa odliczenia przez Komisję wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem w celu obliczenia skonstruowanej wartości normalnej jest uzasadniona ryzykiem podwójnego odliczenia i sztucznego zaniżenia kosztów.

– *W przedmiocie części drugiej*

- 36 W części drugiej zarzutu pierwszego Yieh utrzymuje, że Sąd błędnie uznał, iż art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie ma autonomicznego charakteru. Tak więc w pkt 60 zaskarżonego wyroku Sąd uzależnił stwierdzenie naruszenia tego przepisu od ustaleń dokonanych wcześniej na podstawie art. 2 ust. 4 lub art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 37 Tymczasem takie zanegowanie autonomicznego charakteru art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie tylko naruszałoby praktykę decyzyjną WTO dotyczącą odpowiadającego mu przepisu art. 2.2 porozumienia antydumpingowego, ale ponadto nie pozwoliłoby Yieh na podważenie wyłącznie metody obliczania zastosowanej przez Komisję w celu określenia skonstruowanej wartości normalnej.
- 38 Ponadto zakres badania przez Komisję kwestii odliczenia wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem powinien być różny w zależności od tego, czy badanie to jest przeprowadzane w ramach art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, czy art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia. Ten ostatni przepis nie ma w niniejszej sprawie znaczenia ze względu na rentowny charakter sprzedaży krajowej. W związku z tym zadanie spoczywające na Komisji w ramach art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie może być identyczne z zadaniem w związku z art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia, jak zasugerował Sąd w pkt 78–80 zaskarżonego wyroku.
- 39 Komisja i Eurofer kwestionują przyjętą przez Yieh wykładnię pkt 60 zaskarżonego wyroku. Sąd nie orzekł, że art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie jest autonomicznym przepisem, lecz raczej, że konstruowanie wartości normalnej jest konsekwencją zastosowania przez Komisję art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

Ocena Trybunału

- 40 W zarzucie pierwszym, który dotyczy pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku i składa się z dwóch części pokrywających się w dużej mierze, które w związku z tym mogą zostać zbadane łącznie, Yieh zarzuca Sądowi naruszenie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 41 W tym względzie należy stwierdzić, że – jak podnosi również Komisja – poszczególne zastrzeżenia wysunięte przez Yieh w ramach jej zarzutu pierwszego przeciwko pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku opierają się w znacznej mierze na błędnym rozumieniu tych punktów. Tymczasem ponieważ we wspomnianych punktach Sąd, w odpowiedzi na szczególną argumentację przedstawioną przez Yieh, prawidłowo określił związek między art. 2 ust. 3 a art. 2 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego, należy uznać, że te punkty zaskarżonego wyroku nie naruszają prawa.
- 42 Wbrew temu, co twierdzi Yieh w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego, z pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku nie można bowiem wywnioskować, że Sąd „wykluczył zastosowanie” art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 43 Ponadto wbrew temu, co twierdzi Yieh w ramach części drugiej zarzutu pierwszego, z tychże pkt 60 i 61 nie można również wywieść, że Sąd uznał, iż art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie ma „autonomicznego charakteru” w zakresie, w jakim uzależnił stwierdzenie naruszenia tego przepisu od ustaleń dokonanych wcześniej na podstawie art. 2 ust. 4 lub art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia, umożliwiając stwierdzenie naruszenia tych ostatnich przepisów, co zdaniem Yieh nie pozwoliło jej na zakwestionowanie wyłącznie metody obliczenia stosowanej przez Komisję co celów ustalenia wartości normalnej, podczas gdy Yieh podniosła taki zarzut przed Sądem.
- 44 W tym względzie istotne jest, aby pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku zostały umieszczone w kontekście, w którym Sąd zbadał pierwszy zarzut skargi, a mianowicie zasadniczo, jak wynika z pkt 29, 48, 49 i 56 zaskarżonego wyroku, w świetle argumentacji Yieh, zgodnie z którą odmowa Komisji, z naruszeniem art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, odliczenia wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, prowadziły do „sztucznego zawyżenia” wartości normalnej przez Komisję, z naruszeniem art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia, powodując zwiększenie części tego rodzaju produktów, dla których wartość normalna została skonstruowana ze względu na sprzedaż dokonywaną po cenach niższych od kosztów wytworzenia.
- 45 Tymczasem w pkt 52–55 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie powołuje się na orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), dotyczące wzajemnego związku między w szczególności art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego a art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia.
- 46 Jeśli chodzi o przypadek taki jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, ten wzajemny związek przejawia się w następujący sposób:
- 47 Jeżeli w trakcie dochodzenia Komisja stwierdzi, że niektóre transakcje sprzedaży krajowej nie przynosiły zysków, gdyż zostały dokonane po cenach niższych od „kosztów produkcji”, to znaczy jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji, powiększonych o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne w dłuższym okresie w znacznych ilościach i po cenach, które nie pozwalały na pokrycie wszystkich kosztów w rozsądnym terminie, to sprzedaż ta była uważana za niemającą miejsca w ramach „zwykłego obrotu handlowego” i w związku z tym należało ją

wyłączyć z podstawy obliczeń w celu ustalenia wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W takim przypadku zastosowanie znajdował art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia, który przewidywał, że w odniesieniu do typów produktów objętych postępowaniem inna wartość normalna, zwana „konstruowaną”, została obliczona na podstawie rzeczowego kosztu produkcji powiększonego o uzasadnioną marżę zysku.

- 48 W tym kontekście w pkt 60 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdza, że odwołanie się przez Komisję w odniesieniu do niektórych transakcji sprzedaży krajowej do skonstruowanej wartości normalnej nie wynika ze stwierdzenia „szczególnej sytuacji rynkowej”, polegającej na tym, że ceny były „sztucznie zaniżone” w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Twierdzenie to, mające zasadniczo charakter faktyczny, nie zostało zakwestionowane przez Yieh na etapie odwołania.
- 49 Należy zauważyć, że w tym samym pkt 60, jeśli chodzi właśnie o wzajemny związek, przypomniany w pkt 47 niniejszego wyroku, Sąd słusznie stwierdza, że to posłużenie się skonstruowaną wartością normalną „jest bezpośrednią konsekwencją” przyjętego przez Komisję wniosku, że niektóre transakcje sprzedaży krajowej zostały dokonane po cenach niższych od kosztów produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego „w wyniku odrzucenia przez Komisję złożonego przez skarżącą wniosku o odliczenie złomu”.
- 50 Jak stwierdza pkt 56 zaskarżonego wyroku, w pkt 60 tego wyroku Sąd dokonał ustaleń faktycznych, a mianowicie, że w niniejszym wypadku wykorzystanie przez Komisję, w odniesieniu do „niewielkiej” części sprzedaży krajowej, wartości normalnej skonstruowanej zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wynika bezpośrednio z faktu, że w następstwie oddalenia przez Komisję wniosku o odliczenie wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, o co wnioskowała Yieh, ta sprzedaż krajowa została uznana za dokonaną po cenach niższych od kosztów produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 4 tegoż rozporządzenia, w sytuacji gdy stanowiłaby ona zyskowną sprzedaż i nie zostałaby pominięta na mocy tego przepisu, gdyby Komisja uwzględniła ten wniosek o odliczenie i w konsekwencji obniżyła rzeczony koszt produkcji o żądane kwoty, obniżając w związku z tym wartość normalną.
- 51 To ustalenie faktyczne, jako że dotyczy jedynie „określonej liczby transakcji handlowych zgłoszonych przez [Yieh]”, nie może, wbrew temu, co twierdzi ta spółka, być interpretowane w ten sposób, że wartość normalna zostałaby skonstruowana wyłącznie w wypadkach sprzedaży nieprzynoszącej zysku. Nie ma zatem żadnej sprzeczności między pkt 60 zaskarżonego wyroku a motywem 74 rozporządzenia tymczasowego, który wskazuje, że wartość skonstruowana została również zastosowana w przypadku niedostatecznej sprzedaży krajowej w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 52 W zakresie, w jakim w zarzucie pierwszym Yieh podważa to ustalenie faktyczne, na wstępie należy przypomnieć, w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. Jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania, po pierwsze, ustaleń faktycznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z przedłożonych mu dokumentów zawartych w aktach sprawy, a po drugie, oceny tych okoliczności faktycznych i dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów przez Sąd nie stanowi – chyba że Sąd przeinaczył przedstawione mu dowody – kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach odwołania (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 września 2018 r., Philips i Philips

France/Komisja, C-98/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:774, pkt 40; a także z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 92, 93 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 53 Ponadto, w sytuacji gdy strona wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, bez konieczności przeprowadzania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 54 Trybunał wywiódł stąd, że nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zatem zagadnienia prawnego, które jako takie podlega kontroli Trybunału (wyrok z dnia 2 czerwca 2016 r., Photo USA Electronic Graphic/Rada, C-31/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:390, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 55 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 56 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że kontrola sądowa tego szerokiego zakresu uznania powinna ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 57 Jak stwierdził Sąd w pkt 68 zaskarżonego wyroku, ta ograniczona kontrola sądowa obejmuje w szczególności wybór pomiędzy różnymi metodami obliczania marginesu dumpingu i ocenę wartości normalnej produktu.
- 58 Trybunał orzekł również wielokrotnie, że dokonanie przez Sąd oceny dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić

poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 59 W świetle tego orzecznictwa ustalenie faktyczne dokonane przez Sąd w pkt 60 zaskarżonego wyroku mogłoby zostać podważone tylko wtedy, gdyby wykazano, że jego nieprawidłowość wynika z dokumentów zawartych w aktach sprawy, które zostały przedłożone Sądowi. Tymczasem w niniejszej sprawie Yieh nie wykazała, że tak właśnie jest.
- 60 Ponadto Yieh nie twierdzi ani nie wykazuje przeinaczenia okoliczności faktycznych przez Sąd w ramach ich oceny.
- 61 Nie wykazuje ona również, że można by zarzucić Sądowi, iż ten nie stwierdził, że Komisja, stosując orzecznictwo przypomniane w pkt 56 niniejszego wyroku, dopuściła się oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych.
- 62 Ponadto z motywu 74 rozporządzenia tymczasowego nie wynika, że – jak twierdzi Yieh – Komisja posłużyła się nie tyle skonstruowaną wartością normalną dla typów produktów, dla których stwierdzono nieprzynoszącą zysków sprzedaż, lecz raczej średnią ważoną ceną sprzedaży. Motyw ten ogranicza się bowiem do stwierdzenia, że skonstruowana wartość normalna została wykorzystana również ze względu na to, że „nie stwierdzono sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym”.
- 63 Wreszcie wbrew temu, co twierdzi Yieh, Sąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku rzeczywiście zbadał jej argument dotyczący naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 64 Sąd wywnioskował bowiem w tym punkcie z wyłączenia w spornym rozporządzeniu określonej sprzedaży krajowej z ustalania wartości normalnej ze względu na stwierdzenie, iż nie przynosi ona zysków na podstawie art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, że „nie można ustalić naruszenia art. 2 ust. 3 [tego rozporządzenia] w zakresie, w jakim wymienia ono różne sytuacje określające spoczywający na organie prowadzącym dochodzenie obowiązek skonstruowania wartości normalnej objętego postępowaniem produktu objętego producenta eksportującego, w celu stwierdzenia nieważności [spornego] rozporządzenia w oderwaniu od stwierdzenia naruszenia art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia”. Sąd dodał, że „w pozostałym zakresie [Yieh] nie kwestionuje w ramach [skargi w pierwszej instancji] metody zastosowanej przez Komisję w celu skonstruowania wartości normalnej, która to metoda została wskazana w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego”.
- 65 O ile w pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd nie oddała zarzutu opartego na naruszeniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, o tyle oddalenie tego zarzutu zostało wyraźnie stwierdzone w pkt 111 tego wyroku, po tym jak w jego pkt 62–110 Sąd przeprowadził wyczerpujące badanie i oddalił zarzut dotyczący naruszenia art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 66 Z powyższych względów zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego

Argumentacja stron

- 67 W zarzucie drugim Yieh podnosi, że Sąd nie dokonał właściwego wyważenia jej interesów i potrzeb kontrolnych Komisji w ramach prowadzonego przez nią dochodzenia, co stanowi naruszenie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 68 Sąd sam jednak uznał, zgodnie z załącznikiem II do porozumienia antydumpingowego i związaną z nim praktyką decyzyjną, konieczność takiej równowagi między potrzebami kontrolnymi Komisji a prawami Yieh wynikającymi z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 69 W niniejszej sprawie zdaniem Yieh Sąd przechylił szalę na korzyść potrzeb kontrolnych Komisji, stwierdzając, że ze względu na znaczenie kwestii rentowności sprzedaży krajowej w ramach dochodzenia antydumpingowego Komisja miała prawo uzyskać bardzo dokładne informacje na temat kosztów Yieh i mogła słusznie pominąć metodę księgowania kosztów stosowaną przez tę spółkę w celu zaksięgowania utraty produkcji złomu.
- 70 Ponadto Sąd, odrzucając w pkt 94 zaskarżonego wyroku argument, zgodnie z którym gromadzenie dokładnych danych dotyczących ilości blach walcowanych na gorąco oznaczałoby nieproporcjonalny nakład pracy Yieh, nie dokonał oceny faktycznej tego nakładu pracy i nie wyważył go z potrzebami dochodzenia.
- 71 Komisja i Eurofer kwestionują dopuszczalność niektórych argumentów przedstawionych przez Yieh w ramach jej zarzutu drugiego i utrzymują, że w każdym razie zarzut ten jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 72 W zarzucie drugim Yieh krytykuje przeprowadzone przez Sąd w pkt 69–111 zaskarżonego wyroku badanie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w związku z odmową Komisji uwzględnienia jej wniosku o odliczenie od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem określonej wartości złomu.
- 73 W tym względzie Yieh zarzuca Sądowi, po pierwsze, że nie dokonał on we właściwy sposób wyważenia jej interesów i potrzeb kontrolnych Komisji w ramach prowadzonego przez tę instytucję dochodzenia, co stanowi naruszenie tego przepisu.
- 74 Po drugie, Yieh utrzymuje, że Sąd, oddalając w pkt 94 zaskarżonego wyroku jej argument, zgodnie z którym gromadzenie danych dotyczących dokładnej ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych wyłącznie w celu wytwarzania produktu objętego postępowaniem oznaczałoby dla niej nieproporcjonalnie wysoki nakład pracy, nie dokonał faktycznej oceny tego nakładu pracy i nie wyważył go z potrzebami dochodzenia.
- 75 W tym względzie należy przede wszystkim stwierdzić, że ten zarzut drugi nie dotyczy, z wyjątkiem pkt 94 zaskarżonego wyroku, żadnego szczególnego punktu tego wyroku.

- 76 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie powinno dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie wniesiono, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie. W tym względzie w art. 169 § 2 tego regulaminu sformułowano wymóg, aby podnoszone zarzuty i argumenty prawne wskazywały precyzyjnie motywy orzeczenia Sądu, które wnoszący odwołanie kwestionuje (wyrok z dnia 28 lutego 2018 r., *mobile.de/EUIPO*, C-418/16 P, EU:C:2018:128, point 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 77 Przestrzeganie tego ostatniego wymogu jest w niniejszej sprawie istotne, tym bardziej że rozpatrywany zarzut dotyczy potencjalnie szeregu ocen o charakterze zasadniczo faktycznym, dokonanych w świetle przepisów art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i zawartych w pkt 69–111 zaskarżonego wyroku w ramach szczegółowego rozumowania.
- 78 Wynika z tego, że zarzut drugi jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim nie dotyczy żadnego innego punktu zaskarżonego wyroku niż jego pkt 94.
- 79 Ponadto w zakresie, w jakim dotyczy on tego pkt 94, z samego jego brzmienia wynika, że Sąd zbadał w nim, a następnie oddalił argument podniesiony przez Yieh w odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na piśmie oraz na rozprawie, zgodnie z którym, po pierwsze, poszukiwanie informacji dotyczących dokładnej ilości walcowanych na gorąco blach zakupionych w celu wytworzenia konkretnie produktu objętego postępowaniem wiązałoby się z nieproporcjonalnym nakładem pracy, a po drugie, Yieh mogła słusznie uznać w braku nalegań ze strony Komisji, iż informacje te nie były już konieczne.
- 80 W tym względzie Sąd stwierdził we wspomnianym pkt 94, po pierwsze, że w żadnym momencie Komisja nie wyraziła zamiaru odstąpienia od uzyskania wspomnianej informacji, a po wtóre, że skarżąca nie dochowała należytej staranności i nie zapytała wspomnianej instytucji, czy doszło do rzekomej rezygnacji z uzyskania wnioskowanej informacji. Dodał on również w tym samym pkt 94, że Komisja słusznie podniosła, iż nie ponowiła ona wspomnianego wniosku o udzielenie informacji w dodatkowym kwestionariuszu sporządzonym po wizycie weryfikacyjnej z tego tylko powodu, że kwestionariusz ten dotyczył wyłącznie sprzedaży na wywóz i nie miał żadnego wpływu na przedmiotowy wniosek.
- 81 Punkt 94 zaskarżonego wyroku należy ponadto odczytywać w kontekście szczegółowego rozumowania przedstawionego w pkt 69–111 tego wyroku, w którym Sąd podkreślił, że zgodnie ze jego oceną dowodów Komisja nie mogła być krytykowana za oddalenie wniosku o odliczenie wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem z tego powodu, że w braku kompletnych i wiarygodnych informacji dotyczących ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych w celu wyprodukowania produktu objętego postępowaniem, o których uzyskanie wystąpiła, nie była ona w stanie sprawdzić dokładności tego odliczenia.
- 82 W pkt 105 zaskarżonego wyroku Sąd podsumował swoją ocenę dotyczącą poszczególnych argumentów Yieh zmierzających do zakwestionowania odmowy uwzględnienia przez Komisję jej wniosku o odliczenie wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, podkreślając, że jakkolwiek Yieh dostarczyła określone dodatkowe informacje, nawet po wizycie weryfikacyjnej i po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego, to nigdy nie przekazała ona natomiast informacji dotyczących dokładnej ilości blach walcowanych na gorąco wykorzystanych do produkcji produktu objętego postępowaniem, które Komisja mogła uznać za niezbędne dla

wypełnienia powierzonej jej kontroli w szczególności w zakresie, w jakim wniosek o odliczenie wartości złomu od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem był związany z ilością blach walcowanych na gorąco wykorzystanych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem.

- 83 Niemniej jednak owe różne oceny o charakterze zasadniczo faktycznym, których dokonał Sąd, w tym w pkt 94 zaskarżonego wyroku, nie mogą zostać zakwestionowane przez Yieh na podstawie zarzutu dotyczącego rzekomo niewłaściwego wyważenia wchodzących w grę interesów.
- 84 Jak zostało bowiem przypomniane w pkt 52 niniejszego wyroku, ocena okoliczności faktycznych przez Sąd nie stanowi, z zastrzeżeniem ich przeinaczenia, kwestii prawnej podlegającej, jako taka, kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym.
- 85 Tymczasem w niniejszym przypadku, ponieważ Yieh nie wykazała takiego przeinaczenia, jej zarzut dotyczący niewłaściwego wyważenia przez Sąd w pkt 94 zaskarżonego wyroku wchodzących w grę interesów jest niedopuszczalny na etapie odwołania.
- 86 W świetle powyższego zarzut drugi należy odrzucić w całości jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

Argumentacja stron

- 87 W zarzucie trzecim Yieh utrzymuje, że Sąd naruszył art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, orzekając zasadniczo w pkt 129–135 zaskarżonego wyroku, że Komisja mogła odmówić uwzględnienia, w celu ustalenia wartości normalnej, sprzedaży krajowej ze względu na to, że dane produkty nie były przeznaczone do konsumpcji na tym rynku, lecz były przeznaczone na wywóz, przy czym instytucja ta nie była zobowiązana do wykazania zamiaru lub szczególnej wiedzy po stronie producenta eksportującego co do tego przeznaczenia w chwili sprzedaży.
- 88 Po pierwsze, Yieh kwestionuje, jakoby analiza różnych wersji językowych art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przeprowadzona w pkt 129 i 130 zaskarżonego wyroku mogła potwierdzić wniosek Sądu, zgodnie z którym przepis ten nie zobowiązuje Komisji do wykazania wiedzy lub zamiaru producenta eksportującego co do ostatecznego przeznaczenia danych produktów w momencie sprzedaży.
- 89 Po drugie, Yieh sprzeciwia się wykładni kontekstowej i celowościowej rozporządzenia podstawowego przyjętej przez Sąd w pkt 132 i 135 zaskarżonego wyroku. Uważa ona, że o ile z rozporządzenia podstawowego wynika, że dumping, szkoda i obchodzenie środków w rozumieniu tego rozporządzenia mogą zostać stwierdzone niezależnie od zamiaru producenta eksportującego, o tyle jednak przy stosowaniu środka antydumpingowego występuje element subiektywny, ponieważ chodzi o ukaranie „nieuczciwego” zachowania zainteresowanych producentów eksportujących. Ponadto inne przepisy rozporządzenia podstawowego i inne instrumenty ochrony handlu, w szczególności „reguły antysubsydyjne”, nakładają na organ prowadzący dochodzenie obowiązek sprawdzenia subiektywnej wiedzy i zamiaru producentów eksportujących.

- 90 Po trzecie, błędne jest rozumowanie Sądu przyjęte w pkt 134 zaskarżonego wyroku, polegające na uznaniu, że konieczność udowodnienia zamiaru lub faktycznej wiedzy sprzedawcy w chwili sprzedaży co do ostatecznego przeznaczenia danego produktu sprowadzałaby się do umożliwienia uwzględnienia przy ustalaniu wartości normalnej cen wywożonych produktów mogących zakłócić tę wartość.
- 91 Komisja i Eurofer kwestionują argumenty Yieh, utrzymując, że zarzut trzeci należy oddalić, ponieważ analiza przeprowadzona przez Sąd nie narusza w żaden sposób prawa.

Ocena Trybunału

- 92 Na wstępie należy zauważyć, że z przewidzianej w art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zasady, zgodnie z którą „podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu”, oraz tej przewidzianej w art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia, zgodnie z którą „sprzedaż produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej” wynika, że nie jest uwzględniana do celów ustalenia wartości normalnej sprzedaż krajowa, w sytuacji gdy produkty będące przedmiotem tej sprzedaży są przeznaczone nie do konsumpcji na tym rynku, lecz mają inne przeznaczenie, takie jak ich wywóz.
- 93 Powstaje zatem pytanie, czy – jak utrzymuje Yieh – wyrażenie „z przeznaczeniem na konsumpcję” w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zakłada występowanie elementu subiektywnego.
- 94 Zgodnie z podejściem „subiektywnym”, popieranym przez Yieh w ramach zarzutu trzeciego, wyrażenie to należy rozumieć w ten sposób, że sprzedaż krajowa może zostać wyłączona z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej tylko wtedy, gdy Komisja wykaże, że w chwili zawarcia transakcji sprzedawca miał zamiar późniejszego wywozu odnośnego produktu lub że faktycznie wiedział on o tym wywozie.
- 95 Natomiast zgodnie z „obiektywnym” podejściem przyjętym w istocie przez Sąd w pkt 136–142 zaskarżonego wyroku, aby móc wykluczyć określoną sprzedaż krajową z podstawy obliczania służącej ustaleniu wartości normalnej, wystarczy, że Komisja dysponuje dostatecznymi obiektywnymi dowodami potwierdzającymi, że sporna sprzedaż jest w rzeczywistości sprzedażą na wywóz.
- 96 W tym względzie w pkt 128 i 129 zaskarżonego wyroku Sąd prawidłowo przyjął za punkt wyjścia swojego rozumowania stwierdzenie, że angielska wersja językowa art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zawierająca słowa „intended for consumption”, jest sformułowana w sposób mogący sugerować, że zamiar sprzedawcy jest istotnym kryterium, co wydaje się przemawiać za subiektywnym podejściem przywołanym w pkt 94 niniejszego wyroku. Można dodać, że szwedzka wersja językowa w zakresie, w jakim posługuje się pojęciem „avsedd”, odpowiada w tym względzie słowu „intended”, użytemu w wersji angielskiej.
- 97 Natomiast za obiektywnym podejściem, o którym mowa w pkt 95 niniejszego wyroku, przemawia raczej fakt, że w większości wersji językowych, a w szczególności w ośmiu wersjach językowych, w tym w wersji francuskiej, do których odnosi się Sąd w tym w wersji portugalskiej i rumuńskiej, które posługują się odpowiednio słowami „destinado” i „destinat”, są używane pojęcia odnoszące się do przeznaczenia produktu, a nie lub niekoniecznie do zamiaru lub świadomości producenta eksportującego.

- 98 W tym względzie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 51 opinii, użyte w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wyrażenie „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową”, zgodnie z jego zwyczajowym znaczeniem oznacza, że aby sprzedaż w kraju wywozu mogła zostać uwzględniona w podstawie obliczeń służących ustaleniu wartości normalnej, produkty będące przedmiotem tej sprzedaży powinny być „przypisane”, „zastrzeżone”, „skierowane” do konsumpcji krajowej.
- 99 W obliczu takich różnic między poszczególnymi wersjami językowymi art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w szczególności w odniesieniu do wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję”, przepis ten należy, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału, interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego część on stanowi (zob. podobnie wyrok z dnia 29 kwietnia 2021 r., Banco de Portugal e.a., C-504/19, EU:C:2021:335, pkt 41).
- 100 Należy zatem zbadać poszczególne elementy kontekstowe i teleologiczne przedstawione przez Sąd w pkt 130–135 zaskarżonego wyroku na poparcie obiektywnej wykładni wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję” w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, które w przypadku niektórych z nich są kwestionowane przez Yieh.
- 101 Jednakże na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię nad aktami prawa wtórnego Unii nakazuje interpretowanie tych aktów, w sposób możliwie jak najbardziej zgodny z tymi umowami (zob. w szczególności wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 102 Ponadto Trybunał odwoływał się już do sprawozdań zespołu orzekającego lub Organu Apelacyjnego WTO na poparcie przyjętej przez siebie wykładni określonych przepisów porozumień zawartych w załączniku do porozumienia ustanawiającego WTO, podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. (zob. w szczególności wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 103 Wyjaśnwszy powyższe, należy stwierdzić, po pierwsze, że – jak słusznie zauważa Sąd w pkt 130 zaskarżonego wyroku – art. 2.1 porozumienia antydumpingowego, którego brzmienie odpowiada brzmieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, posługuje się w trzech językach urzędowych sekretariatu WTO wyrażeniami odpowiednio „destined for consumption” w angielskiej wersji językowej, „destiné à la consommation” we francuskiej wersji językowej i „destinado al consumo” w hiszpańskiej wersji językowej.
- 104 Po drugie, Sąd również słusznie orzekł w pkt 131 zaskarżonego wyroku, że o ile dowód co do zamiaru lub faktycznej wiedzy producenta eksportującego w zakresie późniejszego wywozu danego produktu wystarcza, aby stwierdzić, że sprzedaż nie może być uznana za sprzedaż z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, a zatem nie może zostać uwzględniona w podstawie obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej, o tyle nie można z tego wywnioskować, że brak faktycznej wiedzy ze strony tego producenta, iż odnośny produkt jest przeznaczony na wywóz, prowadzi koniecznie do uznania danej sprzedaży za przeznaczoną na konsumpcję krajową i w związku z tym za sprzedaż, którą należy uwzględnić w rzeczowej podstawie obliczenia, mimo iż produkt ten został wywieziony.

- 105 W przeciwieństwie zatem do podejścia subiektywnego, za którym opowiada się Yieh dowód zamiaru lub faktycznej wiedzy producenta eksportującego w chwili sprzedaży na temat późniejszego wywozu danego produktu nie stanowi warunku, który musi zostać spełniony, w celu wykluczenia przez Komisję danej sprzedaży z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej.
- 106 W tym kontekście, jak wynika zasadniczo z pkt 131 zaskarżonego wyroku, subiektywnego podejścia zaproponowanego przez Yieh nie może uzasadniać sama uwaga wyrażona przez zespół orzekający WTO w przypisie 339 do sprawozdania z dnia 16 listopada 2007 r. sporządzonego w ramach sporu „Wspólnoty Europejskie – Środek antydumpingowy dotyczący łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii” (WT/DS 337/R), zgodnie z którą w przypadku gdy producent sprzedawał produkt niezależnemu eksporterowi lub kontrahentowi, „wiedząc, że produkt ten zostanie wywieziony”, sprzedaż ta nie może zostać uznana za sprzedaż z przeznaczeniem do konsumpcji krajowej.
- 107 Jak zauważył również rzecznik generalny w pkt 43 opinii, z uwagi tej wynika, iż faktyczna wiedza producenta eksportującego o tym, że dany produkt jest przeznaczony na wywóz, nie jest pozbawiona znaczenia dla celów stosowania art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ sama w sobie musi ona prowadzić do wykluczenia omawianej sprzedaży z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej.
- 108 Jednakże, jak zauważył również w istocie rzecznik generalny w pkt 44 opinii, z uwagi tej, o jednorazowym i faktycznym charakterze, nie można wywnioskować, że dowód takiej faktycznej wiedzy o wywozie danego produktu stanowi warunek, który w każdym przypadku musi być spełniony, aby organ prowadzący dochodzenie był zobowiązany wykluczyć sprzedaż z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej z uwagi na fakt, że dany produkt jest przeznaczony na wywóz.
- 109 Po trzecie, jak słusznie zauważył Sąd w pkt 132 zaskarżonego wyroku, pojęcia „dumpingu”, „szkody” i „obejścia”, zdefiniowane w rozporządzeniu podstawowym, wymagają spełnienia obiektywnych przesłanek, które są co do zasady niezależne od zamiaru lub szczególnej wiedzy podmiotu gospodarczego.
- 110 W szczególności, jeśli chodzi o obliczenie marginesu dumpingu, art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego dotyczący ustalenia wartości normalnej, podobnie jak art. 2 ust. 8 tego rozporządzenia, dotyczący ustalenia ceny eksportowej, w żaden sposób nie odnoszą się do wiedzy zainteresowanego o przeznaczeniu danego produktu.
- 111 Jakkolwiek prawdą jest, jak podnosi Yieh i jak stwierdził Sąd w pkt 132 zaskarżonego wyroku, że art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zawierał kryterium subiektywne, ponieważ zastosowanie z mocą wsteczną cła antydumpingowego wymagało, aby „importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej”, to jak słusznie twierdzi Komisja, jest to raczej wyjątek wyraźnie przewidziany w rozporządzeniu podstawowym, który potwierdza obiektywny charakter dochodzenia antydumpingowego.
- 112 W każdym razie ten sam przepis, w zakresie, w jakim ma również zastosowanie w sytuacji, gdy importer „powinien być świadomy” elementów, o których w nim mowa, niekoniecznie wymaga faktycznej wiedzy ze strony producenta eksportującego i nie potwierdza zatem subiektywnej tezy wysuniętej przez Yieh.

- 113 Ponadto, wbrew temu, co twierdzi Yieh, subiektywna wykładnia, na którą się ona powołuje, nie może również opierać się na okoliczności, że Komisja jest zobowiązana do uwzględnienia indywidualnego zachowania eksporterów współpracujących w dochodzeniu.
- 114 O ile bowiem konieczność indywidualnej oceny przywozu po cenach dumpingowych każdego producenta eksportującego skutkuje w szczególności tym, że dla każdego eksportera należy obliczyć indywidualny margines dumpingu, pod warunkiem że współpracował on w dochodzeniu, o tyle nie oznacza to jednak, że przywóz ten powinien być oceniany w sposób subiektywny.
- 115 Po czwarte, Sąd słusznie stwierdził w pkt 133 zaskarżonego wyroku, że wykładnia art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą nie jest konieczne doszukiwanie się zamiaru ani szczególnej lub faktycznej wiedzy sprzedawcy co do ostatecznego przeznaczenia danego produktu, jest również zgodna z celem dochodzenia antydumpingowego.
- 116 Ma ono bowiem zasadniczo na celu zapewnienie, by na podstawie odpowiedzi w kwestionariuszu antydumpingowym udzielonych przez współpracujące podmioty gospodarcze, ewentualnych kontroli na miejscu oraz uwag zainteresowanych stron Komisja mogła wykazać w sposób obiektywny ogół okoliczności przed nałożeniem cła antydumpingowego, a w szczególności istnienie dumpingu po ustaleniu wartości normalnej produktu objętego postępowaniem zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 117 Tymczasem, jak zauważył Sąd w pkt 134 zaskarżonego wyroku, cel ten mógłby zostać zagrożony, gdyby – jak utrzymuje Yieh – Komisja była zobowiązana systematycznie wykazać istnienie zamiaru lub szczególnej lub faktycznej wiedzy sprzedawcy co do ostatecznego przeznaczenia danego produktu.
- 118 Taki dowód mógłby bowiem w praktyce okazać się często niemożliwy do przedstawienia, co sprowadzałoby się ostatecznie do umożliwienia uwzględnienia, dla celów ustalenia wartości normalnej zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego, cen eksportowanych produktów, mogących zakłócić prawidłowe ustalenie wartości normalnej i zagrażać takiemu ustaleniu.
- 119 Wbrew temu, co twierdzi Yieh, rozumowania przeprowadzonego w ten sposób przez Sąd w pkt 134 zaskarżonego wyroku nie można uznać za błędne.
- 120 W tym względzie należy zauważyć, że wykładnia rozporządzenia podstawowego, za którą opowiada się Yieh, może w praktyce utrudnić, a nawet uniemożliwić skuteczne prowadzenie dochodzenia antydumpingowego.
- 121 Ponadto analiza celu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego również potwierdza, że nie można przyjąć subiektywnej wykładni zawartego w nim wyrażenia „z przeznaczeniem na konsumpcję”, za którą opowiada się Yieh.
- 122 Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ma bowiem na celu zapewnienie, by wartość normalna produktu odpowiadała w możliwie jak największym stopniu normalnej cenie produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu. Jeżeli sprzedaż jest zawierana w sposób i na warunkach, które nie odpowiadają praktyce handlowej dotyczącej sprzedaży produktu podobnego na tym rynku w czasie mającym znaczenie dla ustalenia istnienia lub braku istnienia

dumpingu, nie stanowi ona odpowiedniej podstawy dla ustalenia wartości normalnej produktu podobnego na wspomnianym rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 28).

- 123 Po piąte, Sąd wreszcie słusznie orzekł w pkt 135 zaskarżonego wyroku, że wykładnia art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą nie jest konieczne doszukiwanie się zamiaru ani szczególnej lub faktycznej wiedzy sprzedawcy co do ostatecznego przeznaczenia danego produktu, jest zgodna z zasadami przewidywalności i pewności prawa, na które powołuje się Yieh, podczas gdy proponowana przez nią subiektywna wykładnia wymagałaby dowodu istnienia subiektywnego elementu, który w praktyce mógłby okazać się niepewny czy wręcz – jak zauważono w pkt 120 niniejszego wyroku – niemożliwy do wykazania.
- 124 W związku z tym podejście oparte na wyłącznie obiektywnej wykładni pojęcia „sprzedaży produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oznacza, że sam dowód, iż w dowolnej chwili po pierwotnej sprzedaży produktów objętych postępowaniem przez producenta eksportującego na rynku krajowym, podmiot gospodarczy działający na dalszych etapach łańcucha dystrybucji dokonał ich wywozu, wystarczyłby do tego, aby Komisja mogła uznać, że produkty te były w momencie ich pierwotnej sprzedaży „przeznaczone” na wywóz, a zatem, jak stwierdza Sąd w pkt 143 zaskarżonego wyroku stanowiły „w rzeczywistości sprzedaż eksportową”, którą należy w konsekwencji wykluczyć z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej.
- 125 Tymczasem taka czysto obiektywna wykładnia, jako że nie przywiązuje żadnej wagi do istnienia związku między cechami pierwotnej sprzedaży dokonywanej przez producenta eksportującego, w tym w pierwszej kolejności, ceną a późniejszym wywozem przez jego klienta lub inny podmiot gospodarczy działający na dalszych etapach łańcucha dystrybucji danego produktu, prowadzi, jak twierdzi Yieh, do tego, że zasady przewidywalności i pewności prawa nie są w pełni respektowane, ponieważ taka wykładnia pozwoliłaby Komisji na nałożenie ceł antidumpingowych niezależnie od polityki cenowej producenta eksportującego i zobowiązywałaby tego ostatniego do dostosowania się do polityki marketingowej jego niezależnych klientów, której co do zasady nie jest on w stanie kontrolować.
- 126 W tym względzie, o ile z powodów przedstawionych w pkt 103–123 niniejszego wyroku nie można przyjąć czysto subiektywnej wykładni pojęcia „sprzedaży produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, o tyle nie wynika z tego jednak, że należy koniecznie przyjąć czysto obiektywną wykładnię tego pojęcia.
- 127 Aby zapewnić w szczególności pełne poszanowanie zasad przewidywalności i pewności prawa, pojęcie „sprzedaży produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego należy bowiem interpretować w ten sposób, że – jak stwierdził również rzecznik generalny w pkt 58 opinii – Komisja może wykluczyć sprzedaż krajową z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej tylko wtedy, gdy wykaże istnienie obiektywnego łącznika między tą sprzedażą a przeznaczeniem danego produktu innym niż konsumpcja krajowa.
- 128 Jak zauważył również rzecznik generalny w tymże pkt 58 opinii, taka wykładnia tego przepisu narzuca się również ze względu na jego cel, który – jak przypomniano w pkt 122 niniejszego wyroku – obejmuje zapewnienie, by wartość normalna produktu odpowiadała w możliwie jak największym stopniu normalnej cenie produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu.

- 129 Wynika z tego, że Komisja ma prawo wykluczyć sprzedaż z podstawy obliczania służącej ustaleniu wartości normalnej ze względu na wywóz danego produktu tylko wtedy, gdy wykaże, że z obiektywnych okoliczności towarzyszących tej sprzedaży, w tym przede wszystkim ceny, wynika, że produkty będące przedmiotem tej sprzedaży mają inne przeznaczenie niż konsumpcja krajowa, takie jak wywóz.
- 130 Jeżeli bowiem Komisja wykaże występowanie takich okoliczności związanych z pierwotną sprzedażą, można uznać, iż odnośny producent eksportujący powinien był wiedzieć, w chwili zawarcia sprzedaży, że zgodnie z wszelkim prawdopodobieństwem ostatecznym przeznaczeniem danego produktu jest wywóz, a nie konsumpcja krajowa.
- 131 Taka „zakładana” wiedza, która jak należy podkreślić, skrajnie różni się od zamiaru lub faktycznej wiedzy, może być na przykład wywiedziona z obiektywnych dowodów wskazujących na to, że eksporter sprzedał odnośne produkty na podstawie swojego cennika eksportowego lub że producent eksportujący wiedział lub powinien był wiedzieć, że jego klient prowadził działalność wyłącznie lub głównie w dziedzinie handlu na eksport danych produktów.
- 132 W związku z tym, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 53 opinii, można sobie wyobrazić, że niezależnie od dowodu co do zamiaru lub faktycznej wiedzy po stronie producenta eksportującego odnośnie do faktu, iż dane produkty są przeznaczone na wywóz, z pewnych obiektywnych okoliczności dotyczących sprzedaży lub kupującego, który nabywa te produkty, można wywnioskować, że są one przeznaczone – to znaczy „przypisane” lub „skierowane” – do wywozu.
- 133 Tak jest właśnie w niniejszej sprawie, jak wynika z pkt 136–142 zaskarżonego wyroku, w których Sąd zbadał szczegółowe podejście przyjęte przez Komisję w spornym rozporządzeniu, które doprowadziło ją do wyłączenia z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej sprzedaży dokonanej przez Yieh na Tajwanie na rzecz niezależnego klienta w wysokości 120 000 ton produktu objętego postępowaniem.
- 134 Jak stwierdził bowiem Sąd w pkt 136 zaskarżonego wyroku, w rozporządzeniu tymczasowym Komisja przyjęła początkowo „ostrożne” podejście polegające na wyłączeniu z tej podstawy obliczenia całej sprzedaży Yieh produktu objętego postępowaniem na rzecz niektórych dystrybutorów mających siedzibę na Tajwanie.
- 135 Jednakże, jak wynika z pkt 137 zaskarżonego wyroku, Komisja w dalszej kolejności, zgodnie z tym co wskazała w motywie 59 spornego rozporządzenia, zastąpiła to „ogólne” podejście podejściem polegającym na wyłączeniu z podstawy obliczenia służącej ustaleniu wartości normalnej jedynie sprzedaży krajowej, w odniesieniu do której dysponowała „wystarczając[y]mi obiektywn[y]mi dowod[ami] wskazując[y]mi na to, że została faktycznie przeznaczona na wywóz”. Z kolei zgodnie z tym pkt 137 zaskarżonego wyroku, z motywu 59 spornego rozporządzenia wynika również, że „[j]ako ważny dowód wykorzystano np. istnienie bonifikat związanych z wywozem. Natomiast elementy subiektywne – takie jak intencje, wiedza bądź też jej brak – nie odegrały żadnej roli w obiektywnej ocenie przeprowadzonej przez Komisję”.
- 136 W tym ostatnim względzie, jak stwierdził w istocie Sąd w pkt 138 i 140 zaskarżonego wyroku, odwołując się do motywu 64 rozporządzenia tymczasowego, dochodzenie Komisji wykazało, że w niniejszej sprawie znaczna część sprzedaży zgłoszonej przez Yieh jako krajowa była przedmiotem bonifikat wywozowych, które miały na celu zachęcenie dystrybutorów do wywozu

danych produktów po ich przetworzeniu, obejmującym co najwyżej drobne obróbki, przy czym otrzymany w rezultacie produkt nie był zmieniany w takim stopniu, aby nie być już objętym definicją produktu objętego postępowaniem.

- 137 W pkt 141 zaskarżonego wyroku Sąd dodał w szczególności, że z akt sprawy wynika, iż wspomniana bonifikata dotyczyła na przykład 40% sprzedaży Yieh na rzecz jej największego klienta na Tajwanie w grudniu 2013 r.
- 138 W pkt 142 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił ponadto, że jak wynika z motywu 59 spornego rozporządzenia, zebrano „inne obiektywne dowody faktycznego wywozu sprzedanych produktów zgłoszonych jako sprzedaż krajowa”.
- 139 W szczególności we wspomnianym pkt 142 Sąd zauważył, że dochodzenie wykazało, iż najważniejszy klient Yieh na Tajwanie „sprzedał jedynie niewielką ilość danego produktu na rynku krajowym” państwa wywozu, z czego można wywnioskować, jak zauważył również rzecznik generalny w pkt 68 opinii, że klient ten prowadził głównie działalność w zakresie wywozu produktu objętego postępowaniem, czego Yieh nie mogła racjonalnie nie wiedzieć.
- 140 Sąd wywnioskował z tego w pkt 143 zaskarżonego wyroku, że Yieh nie wykazała, iż Komisja naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, odmawiając uwzględnienia sprzedaży Yieh na rzecz jej niezależnego klienta przy ustalaniu wartości normalnej na tej podstawie, że „istniały obiektywne dowody, zgodnie z którymi wspomniana sprzedaż była w rzeczywistości sprzedażą eksportową, tym bardziej wówczas, gdy wykazano, że część spornych sprzedaży była przedmiotem systemu bonifikat wywozowych, takiego jak stosowany przez [Yieh], i tym samym była ona zawierana po cenach niższych niż ceny produktu objętego postępowaniem przeznaczonego do konsumpcji na rynku krajowym, ze świadomością tego, że ceny te zachęcały do wywozu produktu objętego postępowaniem”.
- 141 W tym względzie, mając na uwadze przyjętą w pkt 129 niniejszego wyroku wykładnię pojęcia „sprzedaży produktu podobnego z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, należy stwierdzić, że okoliczność, iż część sprzedaży krajowej Yieh była objęta systemem bonifikat wywozowych, stanowi obiektywną okoliczność towarzyszącą tej sprzedaży, związaną w szczególności z ceną tej sprzedaży, z której wynika, że produkty będące jej przedmiotem były przeznaczone na wywóz, a nie na konsumpcję krajową.
- 142 W konsekwencji, zgodnie z tym, co wynika z pkt 130 niniejszego wyroku, w chwili zawarcia tych transakcji sprzedaży Yieh powinna była wiedzieć, że ostatecznym przeznaczeniem produktu objętego postępowaniem był, według wszelkiego prawdopodobieństwa, wywóz, a nie konsumpcja krajowa.
- 143 Podobnie, w świetle pkt 129 i 130 niniejszego wyroku, z okoliczności obiektywnej, o której mowa w pkt 142 zaskarżonego wyroku, i przypomnianej w pkt 139 niniejszego wyroku, zgodnie z którą najważniejszy klient spółki Yieh na Tajwanie prowadził głównie działalność w sektorze wywozu produktu objętego postępowaniem wynika, że sprzedaż Yieh na rzecz tego klienta dotyczyła co do zasady produktów przeznaczonych na wywóz, a nie do konsumpcji krajowej, i że w związku z tym Yieh powinna była wiedzieć, w chwili zawarcia odnośnej sprzedaży, jakie było ostateczne przeznaczenie produktu objętego postępowaniem, to znaczy, iż najprawdopodobniej był nim wywóz.

- 144 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 144 zaskarżonego wyroku, że „Komisja mogła, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, pominąć omawianą sprzedaż [w podstawie obliczenia służącej] określaniu wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego”.
- 145 Zważywszy na powyższe, należy oddalić zarzut trzeci i co za tym idzie – odwołanie w całości.

W przedmiocie kosztów

- 146 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 147 Ponieważ Komisja i Eurofer wniosły o obciążenie Yieh kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Komisję i Eurofer.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Yieh United Steel Corp. zostaje obciążona, poza własnymi kosztami postępowania, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską i Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL.

Podpisy